

Михайло Стрельбицький

В залежаній
Україні...

Книга змін небачених

Вінниця
ФОП Т. П. Барановська
2017

УДК 82-1(477)
С84

Стрельбицький, Михайло

С84 В залежаній Україні... Книга змін небачених. – Вінниця:

Т. П. Барановська, 2017 – 67 с.

ISBN 978-617-7233-42-8

Проголосивши незалежність державну, як долати «залежаність» суспільства в країні, де політичний клас винищувався або рекрутувався імперією століттями, а новопосталий тонесенький пласт пасіонаріїв з народу нищиться нею ж у нав'язаній гібридній війні та очорнюється колаборантами? У вчорашньої метрополії свій варіант «залежаності» мас під старим паразитичним девізом «Хліба й видовищ!», тож її бажання реваншу стає «всенародним»... У суцїй «залежаності» України поета особливо непокоять самовбивчі ілюзії простолюду та тотальний паразитизм місцевої псевдоеліти, що, посівши становище старої верхівки, живе і діє по-компрадорськи... Так дана збірка стає ніби застережною приміткою до попередньої збірки автора «Українська весна. Атлантидно».

УДК 82-1(477)

ISBN 978-617-7233-42-8

© М. Стрельбицький, 2017

Чи лиш ті позалежувались, що були поневолені?

Бог вчинив, що і ті, які їх поневолювали:

бач, за зброю хапаються, встаючи, мов, з колін

з криком «Мать-перемать!», з кличем «Блін-переблін!».

Першим, кажуть, забракло святої воленьки?

Другим – як паразитам – само-достатності?

Тим і тим – Боже! – віри у власні здатності...

Перші все ж... зворухнулись?.. Прозрівають поволеньки?..

I. Рецидиви можливостей і спромог

У залежаних країнах
діди, внуки, батьки, діти
на парканах і на стінах
пишуть слово із трьох літер.

+

У залежаних країнах
слово «Мир» писати вільно,
бо життя минає рвійне
в битвах за врожай та в війнах.

+

Хоч в залежаних країнах
трійцю любить Бог відверто,
на парканах і на стінах
скрізь знак оклику – четвертим!

+

У залежаних країнах
скрізь вожді висять на стінах:
мов, аби їм не на реї,
не в музейній галереї!

+

Всі залежані країни
десь колись щось підписали:
замість битись до загину,
подалися у васали.

+

У залежаних країнах
за парадом йде парад;
марширують на парадах:
старший брат, колаборант,
красно ряджений мутант.

+

Старший брат коли збратає
помолодшалу країну,
колискові їй співає,
гідну гідно пестить зміну.

+

У залежаній країні
день не йде і ніч не йде,
у залежаній країні
все, що скрізь, те тут – ніде.

+

У залежану країну
лізе все, що лізти здатне:
бо залежана країна
для повзучих благодатна.

+

Лиш залежана країна
проголосить незалежність,
кплять – лежати й далі «гідно»
дуже хочуть власні лежні.

+

У залежаній країні
хто встає, той дістає.
На горіхи? Безпремінно!
Неба? Не на всіх стає!

+

У залежаних країнах
лежні ходять на колінах,
дисиденти – на ходулях;
в тих і в тих – в кишені дуля.

+

Щоб залежаній країні
встати з-під своєї Рашки,
мусить борсатися в тіні,
пивши із гіркої чашки.

+

Щоб тій Рашці встати гордо
після втрати «одновірних»,
мусить посилати морди,
у кордонів давніх діри
й ворохобити мутантів –
«братства» на місцях гарантів.

+

У залежаних щасно країнах
міра пролежнів – у поколіннях:
труд і піт, чарка, шум-безгомінь...
три? чотири? п'ять... сім поколінь?..

В залежаній Україні
віють вітри перемінні:
то північний, то холодний,
то неситий, то голодний.

+

В залежаній Україні
світять то п'ятипромінні,
то – нараз – шестипромінні,
то... естрадні поп-зірки:
світять, а чи... навпаки?

+

В залежаній Україні
покоління марновірів
вірять, що загарбник сірий
приберіг їм Символ Віри
і несе їм Світло Віри.

+

В залежаній Україні
сталінізму бродять тіні;
мало хто їх впізнає,
бо на те бажань не є.

+

В залежаній Україні
важче всіх поетці Ліні:
дурня, неука минає –
самашедшого спіткає.

+

В залежаній Україні
від обов'язків ті вільні,
хто прописує їх нам,
за хліб чорний змагунам.

+

В залежаній Україні
носять максі, носять міні:
максі – до усіх вимоги,
міні – до своєї змоги.

+

В залежаній Україні
пишуть вірші й на коліні.
Менше з тим! Закони глупі
дехто пише... так, на дупі.
Менше з тим! Та ці, глупацькі,
прости Господи, дупацькі
представляє як «козацькі».

+

В залежаній Україні
усі дурні – богорівні:
тільки дурень – верховодить:
в домі, в школі, на заводі...
при народі і... в народі!

+

В залежаній Україні
є меншини, де в чім винні,
але ті, що більше винні,
клеяють дурня в Україні.

+

В залежаній Україні
п'ють перші, треті півні...
Більша нечисть їм лиш рада,
крадучись тихцем до влади.

+

В залежану Україну
пруться й далі без упину
усе ті ж, все по лежачих,
по все тих же, в ту ж неначе.

+

В залежаній Україні
різнобарвні в'яжем банти;
найдешевші в нас повії
і, на жаль, колаборанти.

+

В залежаній Україні
в найелітнішій лікарні
ходять пишнотілі тіні.
перш ніж йти... до буцегарні?

+

В залежаній Україні
лиш підводяться герої,
враз на кожного героя –
лежнів-паразитів троє.

+

В залежаній Україні
всі геройських предків тіні,
всі дерзання одиноких
ледве... зрушать?.. сни глибокі...

+

В залежаній Україні
залежі електорату
тупо навік-віки вірні
ближчому ідей прокату.

+

В залежаній Україні
залежі електоратні
задля вжитку дуж-же цінні,
однократно-многократно.

+

Розкрадають Залежану, здавна розкрадають,
а доценту розікрасти не вміють, не знають.
Бо ця Ненька та й Сеструха – стражденна, нужденна, –
незнищенна, нездоланна ще й нерозкрадЕнна.

+

Реформи, зміни, видозміни, –
ідеї всяк несе свої, –
нерозкрадЕнної Вкраїни
недосягнЕнні крадії.

+

В залежаній Україні
є політики чарівні:
той не баче, той не чує,
той – чужинцям шуфричує.

+

Всі не бачать, всі не чують,
всі безбожно шуфричують:
в залежаній Україні
в гоп-гоп-блоку – не наївні!

+

В залежаній Україні
найситіші не ті свині,
що то хрюкають притомно –
ті, що піють Гімн спросонно
у Верховній у Розраді,
бути при кориті раді.

+

В залежаній Україні
над усе – права людини:
має право навіть гном
бути Рашки шпигуном.

+

В залежаній Україні
банкрутує фермер,
зате чуються відмінно
платні «ботоферми».

+

«В залежаній та й лежачій
страху ми не маєм,
свою пісню хоч і крячем –
голосно співаєм:

«*Аїст* нам, а не лелека,
пісня нам – *со свистом*:
ми тоді хотіли Зека,
тепер – Афериста!
Штири роки до кожного
ішов Янукович?
В сорок раз тепер скоріше
дійде Рабінович!»

+

Чужої – медвежої – справи гаранті,
як завше, в Залежаній – колаборанти;
жирують між них і дрібніші сновиди,
та ролі ведуть видатні мироїди:
що той – шуфричує, той – медведчукує:
«Я справу медвежу!.. Ще й я гарантую!»

+

Колаборанти-мироїди, мироїди-колаборанти
миротворцями в Залежаній нареклися:
гонорові потомственні капітулянти
«миротворцю»-агресору так і сяк надалися:
проектанти для «Неньки» мутантних зон,
резонерствують вже й з-під попівських попон.

Ретросентимент

Найвища в світі насолода –
вночі до скирти підійти,
із неї смикати, тягти:
мов, *іменем всього народу!*
Колгоспна скирта!.. Нічка темна.
Скрипучий сніг – одна біда...
О скирто скирт! Нерозкраденна,
нерозтягнена, – злободенна
міць колективного труда!
І все то смикати, тягти –
непорівнянна насолода!..
Втім... Прийде сторож – з ним лягти
таки під скиртою: ух ти!..
... Або на могорич тягти
його, провладна ж його морда!

Бридні завдячуєм екстазом

До нас нарешті їде Бридні Спідс!
Нарешті їй нас віднайшли на карті.
Була ж вона і на коні, і під-с,
і от тепер уже її ми варті.
Хто дві зарплати виклав, хто – «навар»,
хто взяв у борг, заклався у ломбарді,
і от ми одностайні, і до хмар
серця злітають: бо її ми варті!
Вона – для нас! Що, під «фанеру»? Все ж
по кожній пісні трусики міняє.
І невловимо так – не встережеш! –
то рота, а то... губи розкриває.
На восьмій пісні й трапився екстаз:
як трусики саянули семибарвно,
сіпнулась заля, й полилося враз,
і це було – казав москаль той – «гарно».

Як продам я бюлетеня, як продам...

Пісенька натщесерце

«Як продам я бюлетеня, як продам
(ой, а хто б мені за нього більше дав?),
та продам я того й того,
і блакитного, й рудого –
будь-кому:
чи русому, чи рудому
ой чи цьому, а чи тому,
та й візьму-у-у!..

Ой візьму ж я тридцять гривень,
вже беру,

не простих – інтер-активних,
освячених, ексклюзивних
та й куплю-у-у!..
Накуплю ж я сього й того,
і поживного й хмільного,
і грішного, і святого,

бо люблю-у-у:
ой люблю ж я секс безпечний,
з кока-колою, сердечний,
і поп-корн,
і чіпси,
для дитини – кліпси...
а на решту... шезну звідси
за найближчий за кордон!
(Хоч би й був це тільки сон
після пива «Хмелеон»
чи вина «Хамелеон».)
У-у-х-х!..»

Люди, хлопці, пес-блукалець і муха

1

Люди лиш зібрались до каплички,
а вже хлопці сіли над ставком;
не недільна це – щоденна звичка,
тут і Луг, і Січ, і випивком.

Люди ледь зустрілися в молитві,
а вже хлопці втретє розлили;
третій тост підняли, посполиті,
пісню знали б – тут би й затягли.

Люди розвіталися, вертають,
хлопці точку неповернення пройшли,
третю півторачку улешають,
йдуть углиб сивушної імли.

Людям як не клопіт, то турботи,
спека, мухи, ще ж і дітвора...
Хлопці вже у стежах: «Де я? Хто ти?!..»
Подвигу є місце і пора!..

2

... Він переміг, бо так воно й буває.
Вони розлізлись, друзі-вороги.
Він праведно хропе – відпочиває.
Торкнулась хвилька правої ноги.

Бо легіт хвильку горне, бо неділя
в усій своїй спромозі і красі:
в селі сусіднім гупає весілля,
з каплички повернулися усі...

Блукалець пес нестравне споживає,
очицями на пику – блись та блись!..
Як вищає над ними неба вись!
Як муха над ширінькою ширяє!..

Статус-кво як кво-кво-статус

Свої стосунки з алкоголем
та з кавою, блаженство в ліжку,
ідею, що усі ми смертні
і смерть до кожного прийде, –
поет розкручений співає,
уже літ сорок ремигає,
а може, й сорок п'ять вже літ...

Знать, горя-лишенька не знає
ходячий сьогоднішня міт?
Новітній класик статус-кво,
він заповітні свої теми
проводить у ворота премій,
мов квочка трьох курчат: кво-кво!
Війна жере його вітчизну,
політикани ллють трутизну
мутантам-паралітикам...
Він своїх трійко ремигає,
критерій іншим виставляє:
«Лиш без політики!».

II. РЕЦИДИВ ПИТАЛЬНОГО ЗНАКА

Хропуни, хропуни, хропуни:
в караулці, в лікарні, в обителі...
Це вони, це вони, це вони –
українського духу будителі?

Це котяться ПЕЧЕРИ НА КОЛЕСАХ,
розкочуються з пагорбів Печерських:
то святощі, чи шкурні інтереси,
інстинкти мчать в печерах тих печерні?..
На всеє зле проворні та зугарні,
ті – клерикальні, ті – аж секулярні.

Від процесії до процесії
прогресує невиліковне:
ЧУДОТВОРНО ГРИЗУТЬСЯ КОНФЕСІЇ...
догризаючи Тіло Церковне?

Той спритно пройшов попід краплями,
той – в лаптях – попід кізяками...
Аж з нами воно ж то все й трапилось:
ллем кров на донбаський камінь...
під їхній «обмін думками»?

«Я знаю свій обов'язок!..» – майданив
якимсь непевним голосом, не мужнім.
Повірили, не вслухались, глушмани:
обов'язок він знав, та лиш... подружній?

Тюхтії, тюхтійчуки, ох, тюхтіющенки,
щиросердні побажайлики добра,
вам дракон імперський радий дужченько:
вами він живий і не вмира.
Не змагать його – лиш дратуватоньки,
добр собі при тому набуватоньки
здатні ви... премудрі... протоватники?

Паж Ахметової Анни,
він і втрете неосудний,
на цей раз – таки ж «в натуре»...
Рима – й та його не взяла;
тож він... свідчить проти нас,
Прокуроре Геніальний?

Майстер сам себе дурити,
потурати сам собі,
чемний липецький кондитер
ростить груші на вербі:
європейської одміни...
для наїдку України?

Цукерня? Ліпше, аніж корчма.
Тюхтіющенко? Нашого часу Шельменко!

Найбільший же ризик, коли біля керма...
Нарцис Нарцисович Нарцишенко?

Пані Плетена Коса –
України шум-краса:
опоненту в ніс газує,
Україні... шлях торує?

І вила носив, і корову водив.
і носить, і водить Печерським асфальтом;
і – мов третій син – казці так догодив,
що став, мільйонером, ландскнехтом і... фатом?

Пошук власного обличчя –
муки власні превеликі:
під софітами... велично
пика пику б'є у пику?

Казнокрада казнокрад
покритикувати рад?
З різних боків казну доять –
всяк на свій смак, на свій лад
з казнокрадом казнокрад.

Розвівається сум, потішає емпірика:
хто продався Іксу, Зета ганить та Ігрека.
Тільки страшно стає, борони, Божа сило:
він на Ігрека й Зета гострить – в камеру! – вила?

ГПУ гірко плаче: «У-у-у...!
В Україні часів Ростовських
як це, чом, завдяки кому
не дістати вовків тамбовських?
Лиш тому, що вовчу натуру
в христолюбія ряджено шкуру?

Геніальний Прокурор краще дбає?
Сам себе в судах Ведмежих підставляє.
Бо Ведмежі нині геть розпродажні,
каламутить каламуть – ох, відважні.
Геніальний аргументом б'є?.. Вдарить –
в результаті... бузувіра піарить?

Облітає з очей полуда?
Викликається з запасника
планетарного Робіна Гуда,
всенародного Кармалюка?

По-щурячи ж хитро діє
ворог-україножер:
тлю «Гібридна Надія»
разом з ореолом впер?

Підвищили хабарникам
в десять раз зарплати...
У скільки ж то разів тепер
хабарям зростати?

Чи з похмілля?.. Опісля абсенту?..
Ні... А чути... мов... тут і ген-ген...
Ходять гроші за пацієнтом:
«Обміняй нас на йод і пурген!»

Боров блатняк корупцію,
та чи сил тих досить?
«Поможи ж ти, куме-брате!» –
казнокрада просить.

Виробляєм і купуєм сміття,
смітим щедро від душі – не зо зла;
сміттепровід «Дружба міста й села» –
новий символ «змички» й «злиття»?

Не щезають воріженьки,
як роса на сонці...
Невже в поміч гадам наші
«право**п**охоронці»?

Від азійської імперії –
кровожерної – сахнулися...
та й невже ж це філістерії
європейській присягнулися?!..

Не реформований Заєць

Байка-бувальщина

За те, що кігтики свої Зайчисько дав утяти і зовсім мирним та безпечним Зайцем став, Шакали Зайцеві взялись гарантувати безпеку, захист, мир і спокій для забав. Й ось він у Вовчих пазурах, наївний, а ситий Вовк, ним бавлячись, ричить... Шакали враз усі принишки рвійно – і совість, і відвага їх мовчить. Вовчисько ж насміхається: «Гар-ранти! Вам гарантую задні лапки й хвіст. *Ідвоть?* Чи й далі будете ви грати свої дурацькі ролі в повен зріст?!» Страшененько стало кожному гаранту, а дехто й перспективі облизнувсь... Й от з-між гарантів два старих гіганти, що сміло не смикнулись назадгузь, гукнули: «Ми ж до Зайця придивімося: у нього наче б... кігтик відроста?.. а тхне від нього... полином із чимось... Оце вам чесність! Це вам Чистота!..» «...То він *не реформований*, цей Заєць? То Вовк йому правдивий чинить суд? То він, цей Заєць, – ще тамтой... *мерзавець!* То ці вухасті – всі безчесні суть?!..» «Цей косолапий, куцохвостий лох, чом не веде він з Вовком діалог?!..» – вже Вовка з розумінням похваляли і... в чергу за об'їдками ставали.

III. Рецидив д'ефективного власника

Як власник прийшов д'ефективний...

(Патрет многопарсунний)

Історії локомотиви
не тільки в Марксовім депо:
«Втомився власник колективний –
хай стане власник ефективний!» –
Сільпо Кремлівське прорекло.
Він і явився... д'ефективний:
сахнись! – не знає перепон!
Гряде без жодного гальма.
Було гальмо. Чортма. Катма...

+

Був він славний наш сучасник –
всіх оспівувань об'єкт.
Став він д'ефективний власник –
з охороною суб'єкт.

+

Був він вчора в комсомолі,
в компартійному активі...
Ми лишились босі й голі,
він же – власник д'ефективний.
Поки ми натхненно спали
(ах, патріотичні сни!):
славні всі переспівали,

марші перемаршували,
він (вони!), як в час війни
(в стилі хмари-сарани)
цупили, ковтали, бгали
право власності писали
на підметках сатани.

+

А був рух кооперативний,
і траплялись в нім кооператори,
а власність зібрав д'ефективний –
Криваві пройшов сепаратори.
Він нині так мародерствує,
що навіть спецвіцепрем'єрствує
і, спонсоруючи, сяє,
і мецената зіграє:
якщо звелить кон'юнктура
і стерпить скупуща натура.

+

Д'ефективного власника
наша власність знаходить,
він же гірше напасника
нашій власності шкодить.
Від «банкрутів» нажив,
до банкрутства веде.
Причастившись – спожив,
перепродав – спожив:
як прийшло, так і йде,
ще й до влади веде.

+

Д'ефективний власник – цяця,
купці-ляпці, баден-баден;

в Лондоні палац палаців
йому лячно радий, радий...
В Баден-Бадені – красуні,
у Панамі – форс-банкіри...
Усміхається парсунно,
але ікла... ні, не шкірить.

+

Д'ефективний власник
тим, кого привласнив,
дав вульгарне шоу
та футбол прекрасний:
аби вболівали, співпереживали,
що й собі чужі вже –
на те не зважали,
а й не помічали,
і з вогню каштани
для нього тягали.
Щойно натягавши,
на футбол спішили,
там за бразилійців
рвали б горло й жили.
Мов, вони вже наші,
бразилійці вдатні,
куплені за нашу
власність та податки.
А що енергійні!.. І мулати, й «негри».
Ніби під'єднав їх до всіх Обленерго!

+

Чуже майно, чужі активи,
останні *сили продуктивні*
прибравши похапцем до рук,
шикує власник д'ефективний,

«ринкових зносин» басаврюк.
Шикуює нас, а сам – *шикуює*,
шануює тупо власний шик;
бассейн шампанським напомує:
в шампанським лярв купати звик.

+

У політиці активний,
пан – хоч сер і трохи – дон, –
водить власник д'ефективний
охорони батальйон.

+

Пам'ятник «кравчучці» – що в тім дивного:
дешевинка, «хохма», карнавальщина.
Власнику новому, д'ефективному,
пам'ятником – вся його займанщина:
всякий хмарочос у заповіднику,
всякий цоколь, котлован під цоколь...
В Лаврі власній – дзвони чистоміднії,
в автах... механізми з тихим...
цоканням.

+

Власник д'ефективний церкву збудував,
прикупив попа і хор церковний.
І хористок пестить. Ще яких забав?
Піп його нахваляє,
духівник гріховний.

+

А тому він д'ефективний,
що дісталось на дурничку;
а тому не ефективний,

що щепив на дичці дичку;
та й на задні на колеса
озиратися не звичний:
і жере, і тлить; балбесів
плодить для владінь дурничних.

+

Д'ефективного власника
нашадок д'ефективний,
не вивчивши навіть
правила про апостроф,
пише закони:
людям ефективним
на послух,
на сором,
на шкоду,
на пострах...
на посміх.

+

Д'ефективний власник
все, що є, привласнив:
надра, ріки з рінню,
долю Ух-країни...
Що робить з тим має —
врешті-решт не знає,
покупця шукає
(хоч би й під Москвою
з-між майстрів розбою:
там на тій Рубльовці
в броне-упаковці).
Проміняв би ж ласо
на безсмертя власне.
Може так і буде,

так навіки й стане –
правда ж, *ботокуди*,
ух-країнці знані?
ех-країнці... стравні?
ох-країнці с...пані?

+

Д'ефективний власник д'ефективній владі –
меценат і спонсор,
і вчасний дорадник.
Д'ефективній владі д'ефективний власник –
рупор і опора,
вічна й завжди вчасна.
Влада ж ця для нього –
вічна оглашенна:
вийшовши з-під нього
з Урн Преображення.

+

Урн Преображення
здатність безподібна:
брати з бюлетенів
результат потрібний;
в ролі тій – змагатись
(нічною порою)
з вранішньою – Боже!.. –
так, Фавор-горою:
задля фаворитства
тих, хто вже при владі,
задля свого свинства
раді собі, раді.
Власник д'ефективний
задля *Урн* активний;
як коли й незримий,
все оперативний.

+

Д'ефективного власника
д'ефективний чиновник
відповідно до рангу
контролює чиновно;
на гачку його має
про випадок всяк,
та й для себе здирає,
бо собі не дивак
(відповідно до рангу).
І цією порою
в цім нема протиріч:
двоєдині ці двоє,
як з котярою кліщ.

+

Мовби й ненавмисне він шкодить,
коли ріже «власні заводи» –
«власні» ті, що вчора привласнив,
рейдернувши знагла нахабно і «вчасно».
Він морально й сам рейдернутий,
відчуває ж це не як горе,
каже: «Я – в ПР безпокутній!»
Що то є? Рейдеристів Платформа.

Д'ефективного власника,
якщо той із Платформи,
не чіпає, обходить
д'ефективний чиновник;
показушно хіба що
раз-колись для проформи
(тобто не для прокорму!)
«наїжджає» ледащо
на сподвижника свого,

дорогого такого,
попередньо квітками
устеливши дорогу.

+

Д'ефективний власник
радо чи не радо,
але фінансує
д'ефективну владу:
щоби були повні
фонди відповідні
й правоохоронні
органи безбідні.
Д'ефективна влада
вміє вдячна бути,
д'ефективну правду
взамін повернути.

+

Д'ефективновласницький лад:
можна мати свій ректорат,
і студентський весь контингент
позганяти в кордебалет.
Всіх їх мавши так і розтак,
сам себе являєш: «Співак!»
Прикупивши файних пісень,
авансцену топчеш упень,
душі топчеш, топчеш серця –
на те й зірна мить твоя ця,
і хитають твої хіти
хіть глибинної темноти,
величають тлумом рулад
д'ефективновласницький лад.

+

Власник д'ефективний взявся так співати:
із кордебалетом – власним! – «зажигати»
на великій сцені
в залі «Ух – країна»,
тупаючи тупо,
безголосий півень.
Тлустий – але півень!

І воно б нічого (хоч і дуже вбого),
та вбрання – шикарне, охорона – строга,
і тому овацій, криків «біс!» (не «к бісу!»)
з дня у день все більше, «фанки» рвуть завісу.
«Успіх, – пише преса, – геть невивадковий,
зоряний достоту,
бо співак – зірковий».

+

Наспівавши доста
з дівами овацій,
власник д'ефективний
йде в законодавці.
Впевнено проходить:
взяв благословення
в публіки-людоти,
в Урн Преображення.
Міг би й з того боку,
де лиш д'ефективні,
та пройшов, нівроку,
як митець активний.

P. S.

Український народний капіталізм
(як його змалював нам Сергій Плачинда)
починався з мозолів своїх, а не з людських сліз,
починався як правдочинний.
Симиренки, Яхненки, Терещенки навіть,
про Карбованець Перший мали вдумливу пам'ять;
то й закон десятини – християнський закон –
шанували, як вірні шанують спокон,
від прибутків вділяючи щедро й злегка
на культуру місцеву, на робітника...
... Комсомоли ж, висо-о-кі партійці,
із комщастя спішивши в капщастя,
з бандюками з'єднались у спілці,
в махінаторів брали причастя,
бо самі вже не знали, не вміли,
хоч круть-верть, провадити «діло».
Перестройку – Октябрь-навиворіт! –
провели, не змигнувши оком,
в інтересах своїх хижих виводків –
руйнівельницьку Перестройку.
«Буде, буде, – кричали, – Ефект!»,
закладаючи певний Д'ефект.

в комуналці! – вряди-годи...
Може бути – й про «рідне село»:
про безкраї луги і поля,
про усе, що було-не-було...
Кожен спогад такий – окриля,
бо, мовляв же ж, душа не німа
у людини, якої нема.

3

Чи спортсменів спонсорував?
Так, бо й сам мав якийсь розряд,
бо і сам – в школі ще – *вибивав*
на цукерки і на шоколад,
а невдовзі – й на цигарки:
поважали, давали «шнурки».
Втім, спортсмени – то теж «шнурки»:
їм – купюра, а користь – від них.
Вибивали найбільшу таки
користь «шефові»; (кожен з них – псих,
і керований лиш до пори:
то й на той світ виходили з «гри»)
Кращих мудро по світу возив
(кращих Тренер *ще той* тренував!):
здобували країні призи
і для спонсора – певний лавр...
З того дива ледь фаном не став.
Став завсідником Олімпіад.
Конкурента-партнера прибрав,
сам відбувши на чемпіонат.
Коли ж інший партнер-конкурент
вже на нього замах вчинив,
він, не ждавши до нових календ,
гниду-гідру таку розчавив...
Іншим часом була б Колима
за таке; та сухим із води

він, людина, якої нема,
вийшов знов – вже, мабуть, назавжди.

4

Меценатство? Нудніша стезя,
та диктує епоха стиль:
підготовувати роззяв,
помагати талантам рости.
Воздадуть, певна річ, ті і ті
хвальним словом у телеекран;
воздадуть, хоч би і не хотів –
вже такий у цих злиднів талан.
А – таланти? А біс їх зна.
Визначають хай платні специ,
де та іскра, і в чім новизна
(щоб не тільки ж, блін, голубизна!)...
Менше з тим, кажуть! Та – менше й з цим!..
Щастя ж вище, найвище бува,
коли визнає раптом Москва,
і в Москву При-мадонна сама
при-гласить на якийсь фестиваль
його «зірочку» (вау! ах, вау!)
і його... І летить в світлу даль
він, людина, якої нема.
Адже ж в інші часи й... Дональд Трамп
не цурався софітів та рамп.

5

Глупство глупе, ніщотне стократ
пережив: депутатський мандат –
мало назву вабливу воно.
З'ясувалось: смердюче лайно!
У «Верховній Розраді» тій строк
ледве висидів, будвши там зрідка;

бо ж, явившись, трапляв на гачок
 журналюгам – нема на них мітки!..
 Тож – щоб не виставлятися на сміх –
 кинув «поприще», прищ їм в сідниці;
 краще – вирішив – мати своїх
 в кожній фракції: з ласих до «фрИкцій»
 («політичних», ага, рухів нищих)...
 Апетити в них, правда, ростуть,
 піднімаються, гадство, як ртуть
 (українського згідно поета);
 чорт би з ними; та сумнів росте ж:
 що, як є... ще комусь... вірні теж...
 з-поміж придбаних-надбаних кметів?..

6

Спадкочемці? Мажори-мінори...
 Пропадають у клубах нічних.
 На дурацькі «подвиги» скорі,
 бо ж, бач, прізвище «завжди при них».
 Що один, що другий – нетяги:
 в школі – трійки, дипломи – липа;
 тільки прізвища всі переваги
 на відмінно засвоїли – т-типи!..
 Анекдот: «У кого вдалося?!..»
 На мармизи глянь – не сумнівайся:
 і носулі, і колір волосся...
 а ручища! а кігті! а «квасять»!..
 Тільки ж він вчасно «квасити» кинув,
 «упиватися» ділом навчивсь...
 Раз-два «виступив за Україну»,
 оба рази не помиливсь...
 Ці ж чорт-зна за що виступають:
 з «бай-бай-байкерами» були,
 так що місто не засипало,
 до московських «вовків» доросли...

Вирвав з «вовчої» зграї, довів
необхідність дбати про імідж
патріотів і тих... козаків:
вирізнялися щоб між своїми ж...
Ну вони й вирізняються, чорт:
байди б'ють, добивають машини,
б'ють рекорд: за абортom аборт
під девізом «Пошук дружини»...
Якщо впину не буде цьому,
то вже в третьому поколінні
спадок піде... куди і кому?
У якій розчиниться піні?

7

У людини, якої нема,
є великі-великі три мрії;
одночасно всіма трьома
в час невчасної веремії –
чи родинної, чи ділової –
тішить душу, лікує поволі.
(Ге ж, душа – знайте, лузери, – є
і в людини, «якої не є»;
карма є – бо й «кармани» ж є! –
й карму мрія не всяка псує).
Мрія перша – в кишені таки:
два – у космос летіти – квитки.
З ким? З котрою, вірніш? Час ще є,
й кандидатки до вибору є;
все покаже – ги-ги! – «сексодром»:
із якою – на космодром.
(Із якою – не із яким...
Хоч... Хоча... Але – менше з тим!)...
Друга мрія – космічна також:
щоб назвали планету *ім'ям!*..

Величеньку – за гроші бо ж:
 відкривати хай мають тям –
 чи то хвацькі брати-москалі,
 чи то янкi, уми немалі.
 Мрія третя – нудна й невисока,
 але ж... маємо те, що маєм;
 себто мати хотів би, сокіл,
 власну фракцію (знов – мані-мані!)...
 Мані тут доведеться найбільші
 викладати (воно того й варте!),
 щоб зібрати не найдурніших,
 не безсовісних лиш купувати...
 Ох, ці «вибори»!.. Ходять по колу
 «слуги» знані (тож – найдорожчі!),
 горлодери ж з новітнього кола –
 то здебільше ходячі мощі...
 Краще мріяти... дві перших мрії...
 Отже ж – думати про високе...
 Про надшвидкісне. Душеньку гріє,
 виправдовує прізвисько «Сокіл»!..

8

... Ерогенна теплавiсть керма...
 Не машина – Джоуль-і-Ленц!
 Марку друзі зовуть жартома
 при нагоді: «Мерці-десь-бемц!».
 Не один бо із вірних друзяк
 у такій-от, як ця – нова,
 в ДТП натаранив зівак,
 телекадрів поназривав;
 а в суди – адвокатів гурток,
 щоб вони там як стій довели:
 жертва вижила б – мала би *строк*
 за порушення, що й *призвели*...
 ... З місця «Бемц» вилітає у ніч!

Ночі літньої мало! Мала
горобина розчімхана ніч,
ніч, розхристана догола!..
Траса – давня – трясє, тряскаА.
Злива дужчає, блискавка й грім!
Яра блискавка – ох же, й метка!
І позаду й попереду – грім:
ніч космічна – така-розтака!
Стрічних мало в годину таку,
стрічних фарами б'є навідмаш.
У машини ж... – свербіж в передку:
«*Мерці-дєсь, мерці-дєсь!.. –
поніма'и?!*».....

Бой-френдіана

1

Діти казнокрадів
бавляться в банкірів,
кухарчині дітки –
в інспектора Фреймут.
Кожному воздасться,
ге ж, по його вірі,
понад те дівчаткам –
скільки хоч бой-френдів!

2

Коли щось комусь хтось суне
(знає сам, коли й куди),
зветься це тепер *стосунки*.
Найчистішої води!
Колишне кохання
звечора до рання –
вже бой-френдування,

або ж герлування
(себто дівування).
Навіть якщо без стосунку
до предмета цих стосунків,
розкошує все ж бой-френд,
з ним – і герла: вдався тренд!

3

Не найгіршим є початок
у *стосунках* – хеппі-енд
(значиться: кінець – щасливий:
пак, без зайвих-особливих
наслідків десь дівсь бой-френд)...
Інший тут як тут бой-френд!
Від початку до початку –
ніде ставити печатку
на щасливих тих кінцях
у стосунків манівцях.

4

Від багатшого бой-френда
до біднішого бой-френда
переходила Наташка
(не Наталка!); перейшла
врешті до Івана Дупи:
ох, пихатий! губи – дуті!;
поїть тільки самогоном,
пестить рідко – спроквола!

5

Покохав френд-бой френд-боя,
і тепер замість «Плейбоя»
з найповажніших причин –
всяк собі передплатили –
із Москви! – журнал «не хилый»:
«Обо всем все для мужчин».

Сто тринадцять сторінок
зчитують... до дірок!

6

«Було у френд-боя
френд-боїв аж троє:
один гладкий, другий – бравий,
третій – кучерявий.
Жили усі в дружбі,
наче рідні браття,
просував по службі
він їх по поняттях.
Научив співати
їх він «Ще не вмерла...»,
тоста пам'ятати:
«Щоб біда не зжерла!»
Просуває гучно,
просуває й тихо:
вже керують регіоном –
не жере їх лихо!»

7

«А як раз три герли
бой-френда *за зраду*
так карали, що то зжерли
спереду і ззаду;
на вогні смалили,
солили, перчили,
а пожерли – самі впали:
вічним сном спочили!
Було би бой-френду
занедбать фазенду,
було б там не сміти
(зводити – не вміти!)...
кухарчині діти!».

V. Рецидиви в бестіарії

Народ же ми (це страшно знати) здебільшого... – карасюватий?

*На доскіпування Володимира Яворівського,
Віктором Грабовським актуалізоване:
«То що ж ми за народ такий?»*

А такий-сякий, еге, таківський,
бачить Бог, що трохи й яворівський,
ще такий, аж отакий – таковський,
коли що – то може, що й грабовський;
деінде – бозна-чому – стрельбицький
(в істину навпомацки щоб тицькати...
поки аж не всучить жаба цицьки?).
Все ж здебільш ми, так... карасювати
(«Запорожця за Дунаєм» треба знати):
хвацькі підкаблучники в оселі
при Одарках Івани дебели,
при Іванах-підкаблучниках Одарки –
сердобольні до *салдатів* господарки.
Хрін – в султана, ліпше – царська редька,
бо ж і віру цар для нас наймає;
тая редька в році тридцять третім
присмак героїчний навіть має.
Наш тотем – Карась. А Каші Ложка –
другий Герб (малий), його й шануєм;
карасів ловивши – яшки-йожки! –
ми не раз не два те практикуєм:
ложку каші кинеш для приманки –

на гачок карасики у чергу!
Ляскай, хльоскай – з ранку і до ранку
тягнуться натхненні, чесні-чемні:
до гачка! Ну символічна чесність,
вкупі з нею унікальна чемність.
Тільки б запах каші: щоб – гречана!
Чи – бодай – ячмінна (безпремінно!):
тягнуться з болота надзвичайно,
тягнуться з поверхні на «відмінно».
Хто не вудить сам, той на базарі
переважно карасів купує:
якість із ціною скомісарить –
та й жує, плюється – не жалкує.
Плоть свою отак будуєш згідно
вартості продукту і тотему
(тема варта вислідів солідних;
не про всяких писунів ця тема).
Бо казав ще Гете (німці – чули?):
«Що їси, на тому і зростаєш».
Важить, звісно, й звідки вітри дули,
коли болота лягали в залеж.
Що й казати, що дебатувати
(краще зробить той, хто нас прославить):
ми – народ здебільш карасюватий.
Стоїмо на тім! Лежачі навіть!
Вдачею, інстинктом громадянським,
розумом своїм електоральним
ми карасюваті по-гетьманськи,
по-сердюцьки, по-кріпацьки зграйно.
Нас не обзивай ніхто «планктоном»:
глуздом промишляєм бо невтомно
в черзі до блискучого гачка:
тільки б «заморити черв'ячка»!

Помазані та замащені

До влади у цих (і ближніх) широтах
спершу приходять бугаї гостророгі,
вовки-ікласті, кнурі-сікачі та козли над *казлами* –
всі-усі – ну звісно ж – у людській подобі.
По якійсь вічності – з їхніх відправлень –
вже аскариди та солітери бичачі:
всі-всі-усі і всенькі у найлюдськішій подобі –
прилизані, напомаджені, розусміхнені, велемовні...
І отут нашому людові карасюватому
(перше, ніж якому сусідньому
щукоподібному,
щуковелінному)
вчергове настає майже повний гаплик:
аскаридус бо громаду висмоктує, зубів не являючи,
солітер здатен обплутати... цілу одну шосту суші
з прилеглими глибинами морів-окиянів,
а своїми відправленнями притруїти
увесь білий світ...
Допоки попи-відуни звично блажать
про всяку владу від самого Господа Бога.

Мутанти мутантус мутанторум

В тих залежаних країнах,
що на «братніх» возлежать,
як і в цих, чудних, наївних,
що під «братніми» лежать,
генні зміни – видозміни
теж відбутися спішать.
*Темпи там не раз ударні,
результати – ширші,
якості паразитарні
в маси йдуть найглибші:*

ген ікластості найперше,
ген зубастості – найдруге...
Далі – гомо аскарідус,
найпасивніші ссавці:
в тій країні, як і в цій,
з історичних манівців
вибрідати, ох, лядащій
із роззявленої пащі, –
ах, здаля – величної
пащі істеричної...
(Буцім – «історичної»).

ГуманОїди й гуманоЇди

ГуманОїди – в НЛО,
в мерседесах – гуманоЇди:
доїдають українське село,
що кудись, мов, на скутері їде.

Не народний, та вічний їх рух
(Чорновіл на «Тойоті» доїхав),
рух довкола живлющих розрух,
голозадої втіхи-потіхи.

ГуманОїдам – гени й тіла,
значно більше – гуманоЇдам:
подавай їм тіла і діла,
гени, рації, землі, «Фемі-ду»,
сурогатних подай матерів
(з тих, «без звичок», і, бажано, «фрі»),
і щоб все – під картинку «Фрідом».

Найсумніше ж, що гуманОїди
(не про них людські лиха та біди!)

ані разово, ані поїдом
не вживають гуманоїдів...

Гуманоїдам вистачить корму...

Гуманоїдам вистачить корму
(в меншості стійку сформувавши більшість).
Лозунг моменту: «ЛюдЯм» – реформи,
пацанам – з правоохоронцями – стабільність!».

Хай кожне з людей вивчить слово «стабільність»,
його, солодке, повторює знову і знову,
адже в основу стабільності закладено
загальну дебільність:
для такої стабільності – розпротакую основу!

Соловейки, то й – солов'їною

Солов'ї, ми собі солов'ї –
недоклепані чи переклепані –
а таки ж соловейки:
вмієм співи свої,
принагідно – з рیمейками.
Солов'їною
тьохкаем-охкаем,
солов'їною цвірінчимо,
солов'їною каркаем,
кахкаем,
а що вже мовчимо-мовчимо-о-о!..
Якщо треба, ми – й перепелиці:
підпадьомкаем, ниці, в пшениці
(в тій, котора – для заґрянці),
у вівсі, в ячмені, а чи в просі,
малодумні, багатоголосі.

Марш хамелеонів

Хамелеони,
нум', дружніш в колони!
Хамелеони, шкура кличе нас!
Хамелеонів, нас є мільони,
нам кожен час – хамелеонів час!

Нам кожен час – хамелеонів час!
Хамелеонів, нас є мільони,
хамелеони, шкура кличе нас!
В колони, нум', дружніш,
хамелеони!
(І т. д: див. спочатку).

Ми – капловухі: маєм те, що маєм

Песиголовці двоголові
лайливо брешуть двоязико
перш, ніж дво жало залюбити
двовухих – капловухих
нас.

Але ми вірити готові,
якщо брехун доводить криком
і демонструє нам корито, –
ми хрюкаємо, відчайдухи:
прийшов наш час,
настав наш час!

Гомо-медуза

Аскарида – паразит:
насмоктатись їй від пуза,
насмоктатись лиш – і квіт!..
Але є ж іще й медуза.
В ланцюжку гомо-медуза –
еволюції вінець!
Малим сита, наймалішим!
Паразитам тим миліша,
що не треба їй ні вірша,
ні історії... Вона
від темна і до темна
все гойдається на хвилях,
купці-ляпці, любя-мила,
і ніччю' не хоче знати,
а тим більше – пам'ятати.
Хвиля нею аж цвіте,
процвітає! А за те
їй, ущербній і ущертній,
Бог (чи – Дідько?) їй, такій,
дарував... запас безсмертя.
Як хто хочеш – розумій!
Здатна вповні відновитись
з пересохлого слідочка
через бозна-скільки літ
в іншій хвилі об'явитись,
заявитися – «і – точка!».

VI. Рецидив тріумфальних корпоративних славнів

Красуйся Державо Державних Службовців!*

Красуйся, державо державних службовців,
В державних службовцях ти щастя знайшла,
Плакаєш достойно велику любов цю,
У центрі Маврропи, як цвіт, розцвіла!

ПРИСПІВ:

Слався, наш кожен партнер стратегічний,
Що прихватизує все краще у нас!
Вдячність партнерська хай буде довічна,
Нам півста відсотків – на пиво і квас!

Народного пива, народного квасу
Державні службовці на чатах стоять.
З епохи в епоху, від часу до часу
Службовцям за Справу серця їх болять.

ПРИСПІВ.

Ми, виборці щасні службовців державних,
За успіхи їхні щоденно п'ємо.
Якщо не заробим на пиво «Преславне»,
Для діла цього самогон женемо.

* На мелодію Антона Лебединця

ПРИСПІВ.

Як навіть подеколи дехто поїде
На хліб заробити в країнах чужих,
Державних службовців святковим обідом
Він там пом'яне: «Боже, їх бережи!»

З діагнозом, браття, перебудьмо здорові!

Славень мешканців елітних палат Феофанії

Живи, Феофаніє, славна лікарне,
де профілактичні умови і сни,
буття вітамінне, буття елітарне
і осінь – з прикметами діви-весни!

ПРИСПІВ:

Живім в Феофанії, браття-панове,
коли пануванню загроза прийде;
з діагнозом, браття, перебудьмо здорові,
діагноз про чорний вигадуймо день!

Хто сіро живе, той вигадує сіро,
діагноз не в силі зіграти – слабак!
Зіграти потрібно, як Ромко Насіров –
кумир наш, а декому – вірний кунак!

ПРИСПІВ.

Тут час зупиняється, лиш забажаєм,
тут зась прокурорам і слідчим не час!
Тут владу не тільки в уяві міняєм:
звідсіль краще чути союзникам нас!

ПРИСПІВ.

Забудовуєм суцці славетні міста!

*Спільний Славень новочасних
забудовників-роботодавців та
руйнівельників-працевлаштованих**

Забудовники всякі на світі бували:
забудовували й пустирі літ до ста;
забудовники нині відважні настали:
забудовуєм суцці, славетні міста!

ПРИСПІВ:

Забудовник твердо йде –
руйнівельників веде!
Руйнівельникам своїм
він – роботодавець.
Забудовник – долі пан,
він нам, бевзям, Богом дан,
нам він – мати і отець,
справжній наддержавець!

Забудовуєм древні квартали, узвози,
парки, сквери, майдани, гостинні двори –
прибуткові возводимо скрізь хмарочоси:
щоб світ роздивитись успішно згори!

ПРИСПІВ.

Забудуємо мерію й Раду-розраду:
від фундаментів наших справно тріщини йдуть,
ми за ними йдемо – забудовники ладу, –
як мовив поет український: в майбутть!

*Виконується зведеним хором: заспів - забудовники-роботодавці, приспів - руйнівельники-працевлаштовані

Ми – вумен-дружини, ми – бізнес-машини!

Славень елітних половинок

Вони – депутати, міністри чи судді,
вони – прокурори чи друзі Казни,
та всі – діловари новітні по суті,
під поглядом пильним щоденно вони;
тож треба про день чорний їм пам'ятати
і не забувати ні вдень, ні вночі,
набутки і статки на кого писати,
кому золоті довіряти ключі.

ПРИСПІВ:

Ми – їх половини, їх вумен-дружини,
вірніші стократно від гомен-дружин,
про око людське всі ми – бізнес-машини:
до часу у пляшці сиділи, як джин!

Нехай журналюги і слідчі останні
при світлі юпітерів жовч свою ллють, –
маетки і гроші належать Оксані:
їй задріть, дурепи, смішна ваша лють!
Затримати можете ніби й по праву,
та руки трясуться, вас трясця трясе:
внесе половинка потрібну заставу –
в броньованім «мерсі» – мерсі вам! – несе!

ПРИСПІВ.

Як вумен-дружина ще й тещею стане,
то й тещею-вумен пребуде вона,
від зятя довіру так само дістане,
і стане усім їм біда не страшна:
то лиш в анекдотах бідняцьких дурацьких
зять тещу не любить, а теща – його;

такого у світі еліт не буває:
співучасть єднає сильніше всього!

ПРИСПІВ.

**Хто назвав нас «третя влада»,
арифметики не знав**

Судейський славень

Хто назвав нас «третя влада»,
арифметики не знав,
але нам те – не завада:
бути вище правд і прав.

ПРИСПІВ:

Є судейська наша правда –
наш судейський гаманець:
нам і треба, нам і *нада*,
рветься вчасно наш терпець!

Можемо арештувати
й на поруки ж відпустить,
можемо «запакувати»
і умовно осудить.

ПРИСПІВ.

Правда вища – в трилітрових,
у швейцарських банках теж.
Й від Покрови до Покрови ж
колядуємо без меж!

ПРИСПІВ.

«Першу» слухаємось «владу»
лиш як дуже допече

чи судейську нашу правду
ствердить твердо, гаряче.

ПРИСПІВ.

Славень періодичної гоп-гоп-гоппозиції

При владі бути – треба щось робити,
відповідати хоч би раз на рік;
втомивсь у владі – є де відпочити:
гоп-гоп! – дрейфуй в гоппозиційний бік!

ПРИСПІВ:

Гоп-гоп! Гоппозиційності період,
він може бути прибутковим теж:
Гоп-гоп! Гоп-гоп! – вигопуеш, як привид,
на болячках – немає тобі меж.

Злочинна влада, платить, улещає,
на округ зайвий виділить мільйон;
для відпочинку кращого немає,
ніж гоп-гоп-блок, гоп-гоп-гоп-«батальйон».

ПРИСПІВ.

Не хочеш, то й не ходиш засідати,
корову водиш, вилами грозиш,
а любиш квас – спішиш в Москву літати,
парфуми любиш – нюхати в Париж!

ПРИСПІВ.

Електорат твій в час цей забуває,
як ти в злочинній владі кайфував,
електорат на мітинги вчащає:
надію знов на вибори поклав!

ПРИСПІВ.

Політтехнологи усіх країн...

Перший всевітній інтерславень українською

Вони – вчорашні гнані і голодні:
його величність Пролетаріат;
вони сьогодні мають хліб і сподні:
господар влади – пан Електорат!

ПРИСПІВ:

Вони учора, нині і позавтра –
клієнти наші, наші слухачі;
нам їхні вуха додають азарту:
на них полюєм денно і вночі!

Вони, як та незаймана дівуля
(дарма, що всяко всяк їх користав!):
вухами люблять (мізки сплять, заснулі!),
о простота, свята і не свята!

ПРИСПІВ.

Їм втюхаєм бандюгу й казнокрада:
майбутнє світле хай дарують їм,
а нам хай платять за щербату правду:
у нас – жнива, ми стоїмо на тім!

ПРИСПІВ.

В країнах різних можемо працювати,
дамо будь-де потрібний результат:
в республіках, в провінціях, у Штатах, –
він самовбивчий скрізь, Електорат!

ПРИСПІВ.

Ми наш опыт несли вам жі швіту...

Славєнь іноземних реформаторов на і в Україні

Маєм опыт реформ в своїх странах:
делай смело – і всьо бендзе вшистка!
Полюбилась нам отшен Україна,
ми – тузи і козирние шістки.

ПРИСПІВ:

Міліонние наші зарплати –
пліз, не самый великий Окей;
наши сроки не долги,
но зато наші дати
вечно сбудутся невдалеке!

Ми наш опыт несли вам жі швіту,
нам ваш пашпорт – награда и честь;
вы – чисты, будто дети (як діти!),
і тому у вас ф'ючерсне єсть!

ПРИСПІВ.

Мы устали от ваших корррупций,
ваши взятки для нас – вельмі бардзо!
Хоть в одной из своїх Конституций
помяните вы нас інним разем!

ПРИСПІВ.

Фалосоносці, ми – факелоносці!

Тримаєм високо ми голови: так є!
Хоч мислимо – хто чим, фалосоносці.
Нам Перше Січня сили додає:
першосічневі ми факелоносці!

ПРИСПІВ:

Страхають нами, дурнями, дурних
в Москві, в Варшаві, в славнім Будапешті?
А як інакше нам дійти до них,
їм волю нашу донести, нарешті?

Нам наші лідери натхнення додають:
усміхнені, ідейні, новорічні.
Телекартинка будить вражу лютю?
Зате увічнить писки наші *слічні*!

ПРИСПІВ.

Вогонь і дим! Над голови, над час!
І в інші дні – у будь-які! – готові
ми – лиш покличе твердо зверхник нас –
диміти так: в ненависті й любові!

клясти – проганяти:
«Ти де взявсь, «активний»?
Геть! Та знай: я – добрий,
я – ще позитивний!
Після мене власник
йде вже – д'єфективний!»

Дочекатись Спаса,
пожалітись Спасу?
Та чи стачить часу
в святешнього Спаса
слухати болящих
(в інший час – не кращих)
на стежках спасення
між полів пропащих?

17. 08. 2017

На Спаса

Свячених яблук віск і всі пектини,
освячені... (я не сказав – попом!)...
освячені ж просвітлістю години,
відкритістю небес, людським добром,
і світяться, й наснажують здоров'ям
(прислухатися – дишуть ним: ей-ей!),
замислитися – браття нам по крові:
най-най-найменші – знав те ще Антей.
Та й анти – знали. І Дажбог, і Велес,
і вже тим більш прабог той – Білобог,
що Чорнобогу протиставив мелос,
і танець, і вишиваний чертог...
Бабусі й внучки! Не щербате коло!
Дідусики? Без них тут теж – ніяк.
Боець з протезом: виструнчивсь не кволо,

перехрестивсь... здається, вперше так.
Меди небесні. І перга – небесна.
Прополіс, і калган, і знов – меди...
І Україна все-таки – чудесна:
на древній лад, на свячені лади.
Не убієнна і... нерозкрад^Енна?
Оббрехана? Тим більш – неосягн^Енна!

По Спасові

Чи треба про Пегаса?
Чи варто про жалі?
Погода – як на Спаса
в негрішному селі.

А Спаса вже минуло,
і спасівки гнилі
лежать у травах чулих
в негрішному селі.

Гріхи були, бували;
спокутувано всі.
Бджола, зламавши жало,
хлинається в росі.

Хвала бджолиній жертві,
сльоза її трудам.
На шлях віконця мертві
більмавлять тут і там.

Погода до негоди
брєде; як восени.
Спішать чужі народи
тихцем крізь бур'яни.

Бо все ж земля тут ласа
і люд ще тягловий.
Не треба стане Спаса
й ума до голови.

Погода, то погода:
тю-тю! тась-тась! вуть-вуть!
Чому ж так світу шкода?
Чом айсбери пливуть?

Чому ґрунтові води
раптово відійшли?
Пустелю спека родить,
де лісники жили?

А степ повзе-вповзає
сповна у Лісостеп?
Він – так себе спасає?!..
Він – так. А – Лісостеп?.

Цей – гарпуном – в Полісся?
Поліссю ж то – куди?
Не каже Спас. Вознісся.
Сухі йдуть холоди.

Спас бойовий

1

А він же ж був, козацький «Спас»,
мистецтво бойове!
За нас, про нас і попри нас
він був і є. Живе!
Він – крок, він – напрям напрямИй

(якби ж то для всіх нас!)
з юдолі – в Долю: надземний
десь там Великий СПАС.
Та й цей – не руханка лишень,
не про концерт гопак:
Спас бойовий! в нім за мішень
і лінощі, й лайдак...

2

... Волонтери навідали передову,
волонтери вертають домів:
зупинили машини, лягли на траву –
відпочити – дороги напів.
Сон короткий, як мить.
Сон солодкий, як мед.
Сон помазав – і відлетів.
Старший (він же старіший)
ступив наперед –
зупинивсь, прояснів, просвітлів.
Руки – в небо долонями
й колом пішов;
крок – сягnistий...
Стрибок! Ще стрибок!..
«Та це ж – Спас бойовий!
Це його клич і зов,
це його час, хвилина і строк!» –
подивовано вигукнув Пан Ерудит,
наймолодший в дорозі цій –
і пішло товариство за старшим на спит –
той і той, цей і цей, – молодці!..»
... Пастушок з-поза верб – окуляри і ніс –
подививсь, подивлявся... і – враз –
підступився, й собі в цей всесильний заміс
уступив, назавжди доєднався.

Великий Спас – наука характерників

Великий Спас – наука характерників.
Січ берегла. Лишилися скалки.
А то... того й гляди, давно до темників
ввели би, увібгали б матняки.
(Матняк же, щойно всівсь на місці виднім,
за темники хапається, слизняк,
усе, що знає, цуплячи безстыдно,
дотягує до себе абияк).
Тож Спас Великий як Знання-і-Сила,
Знання-і-Справедливість, Вмінь Знання,
лишається, людинко любаміла,
в розсіянні, де ходиш навманья...
На тих зіходить, і від тих приходить,
кому відкрились Небо й крик могил;
тоді й спасає, і веде, й відводить,
знімає з палі, дістає з-під брил.
Він – цілісність достоту Всевелика;
Спас Бойовий – до нього стежка лиш:
тоненька, штрих-пунктирна, правдокрика –
у напрямку відчуваних узвиш.

Скажи собі!..

Скажи собі: «Я – щирій українець!».
Але при тім не обмани себе:
щирішим стань на гривню, на мізинець,
на три зубці не зламаних грабель.
(Так, на граблі вже годі наступати:
геть глупство! геть безпам'ятство тупе!).
Своє чуття, носате чи кирпате,
наснаж – хай совість більше не хропе!
Скажи собі: «Я – велетень, я – сила!».
За першим разом підбреши собі.

Тендітні плечі і «лопатки-крила»?
І руки не для фронтових робіт?
А ти – скажи! І – повтори! І – зважся
всі сили зосередити свої
у помислі, в секунді позачася,
де сокіл – понад відрухом змії...
«Чом я не сокіл? Чом я не літаю?» –
Що ж, заспівай: тихцем чи у собі.
Аби печаль спровадити безкраю
в колишні «далі – кличні, голубі».
І так – пануй: над кривдою, над лихом
ординства й переклепаних «Европ»;
свою молитву подумки чи стиха
неси в собі, тебе спасала щоб.
Спасала би! Не лиш в юдолі грішній,
не в побутовій лиш чи фронтовій –
а й при кермі, де люд чекає РІШЕНЬ,
а світ не вірить: «Ще один тюхтій?!..»
Великий Спас? В цім разі озоветься:
промінчиком у серці, у душі...
Непевність тут з тобою розминеться.
Недомисел, минаючи, минеться.
Тінь промайне... в нетліннім кунтуші!

Зміст

I. Рецидиви можливостей і спромог	4
Ретросентимент.....	12
Бридні завдячуєм екстазом.....	13
Як продам я бюлетеня, як продам.....	13
Люди, хлопці, пес-блукалець і муха.....	14
Статус-кво як кво-кво-статус.....	16
II. Рецидив питального знака	17
Не реформований Заєць	22
III. Рецидив д'ефективного власника	23
Як власник прийшов д'ефективний.....	23
IV. Рецидив героя з поемою	33
Людина, якої нема.....	33
Бой-френдіана.....	39
V. Рецидиви в бестіарії	42
Народ же ми (це страшно знати) здебільшого... – карасюватий?	42
Помазані та замащені.....	44
Мутанти мутантус мутанторум.....	44
ГуманОїди й гуманоїди	45
Гуманоїдам вистачить корму.....	46
Соловейки, то й – солов'їною	46
Марш хамелеонів.....	47
Ми – капловухі: маєм те, що маєм.....	47
Гомо-медуза	48
VI. Рецидив тріумфальних корпоративних славнів	49
Красуйся Державо Державних Службовців!.....	49
З діагнозом, браття, перебудьмо здорові!.....	50
Забудовуєм сущі славетні міста!	51
Ми – вумен-дружини, ми – бізнес-машини!	52

Хто назвав нас «третя влада», арифметики не знав.....	53
Славень періодичної гоп-гоп-гоппозиції.....	54
Політтехнологи усіх країн.....	55
Ми наш опыт несли вам жі шьвіту.....	56
Фалосоносці, ми – факелоносці!	57
VII. Рецидиви Спаса	58
Перед Спасом	58
На Спаса	59
По Спасові	60
Спас бойовий.....	61
Великий Спас – наука характерників	63
Скажи собі!..	63

Художнє видання

Стрельбицький Михайло Петрович

В залежаній Україні...

Книга змін небачених

Видання здійснене в авторській редакції

Підписано до друку 22.11.2017 р. Формат 42×29,7 1/4.

Папір офсетний. Ум. друк. арк.3,6.

Тираж 100 прим. Зам. № В2017-30.

Видавець і виготовлювач ФОП Барановська Т. П.

21021, м. Вінниця, вул. Порики, 7.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

серія ДК № 4377 від 31.07.2012 р.